

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 330/2018-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. mája 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], t. č. [REDAKČNÝ ZNAČENIE], ktorou namieta porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 14 S 16/2017 z 25. januára 2018, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. apríla 2018 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], t. č. v [REDAKČNÝ ZNAČENIE] [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 S 16/2017 z 25. januára 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej prílohy vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou krajskému súdu domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby [REDAKOVANÉ] sp. zn. ÚVTOS a ÚVV-29-6/11-2015 z 25. septembra 2015, ktorým bola zamietnutá jeho žiadosť o povolenie notebooku s príslušenstvom „*pre potreby výkonu jeho práva na obhajobu*“, ktorú podal ako osoba vo výkone trestu odňatia slobody. Krajský súd (napadnutým) uznesením sp. zn. 14 S 16/2017 z 25. januára 2018 konanie o žalobe sťažovateľa zastavil podľa § 99 písm. h) v spojení s § 18 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení novelizácie vykonanej zákonom č. 88/2017 Z. z. (ďalej len „SSP“) s tým, že po nadobudnutí právoplatnosti napadnutého uznesenia bude vec postúpená Krajskej prokuratúre v Trnave (ďalej len „krajská prokuratúra“). Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu kasačná sťažnosť ako opravný prostriedok nebola prípustná [§ 439 ods. 2 písm. d) SSP].

Sťažovateľ v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu namieta, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu jeho práva na prístup k súdu garantovaného prostredníctvom čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom svoju sťažnosť odôvodňuje okrem iného takto:

„Konanie o správnej žalobe uznesením sp. zn. 14 S 16/2017-83 zo dňa 25. 1. 2018 Krajský súd v Trnave zastavil pre nedostatok právomoci s tým, že UVTOS a UVV [REDAKOVANÉ] nemal postavenie orgánu verejnej správy, a vec postúpil Krajskej prokuratúre v Trnave.

... Právomoc správnych súdov v otázkach väznenstva je zrejmá, a ochrana právnej sféry väzňov prostriedkami správneho súdnictva je bežným štandardom v civilizovaných štátoch Európskej únie, vyžadovaným aj EŠLP, pričom Slovenská republika je výnimkou. Na uvedenom nič nemení ani prax Najvyššieho súdu a Ústavného súdu, ktorá pri neoprávnenom ignorovaní právnych námietok sťažovateľov odmieta poskytovať väzňom praktickú a efektívnu ochranu ich práv, čím fakticky podporuje zlé zaobchádzanie s nimi.

V predmetnej veci nebolo sporné, že rozhodnutie napadnuté správnu žalobou sa dotýka sťažovateľových občianskych práv a záväzkov na účely čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Pokiaľ Krajský súd dospel k záveru o nedostatku právomoci na prejednanie veci (čo je v súlade s arbitrárnou judikatúrou Ústavného súdu, ktorá je v rozpore s právnymi názormi vlády Slovenskej republiky a judikatúrou ESLP), bol povinný vec postúpiť civilnému súdu, keďže sťažovateľove právo na prístup k súdu je vzhľadom na dotknutie jeho právnej sféry žalovaným rozhodnutím nespochybniteľné a neodňateľné.

Ak správny súd zistí, že vec nepatrí do správneho súdnictva, postúpi ju bez uznesenia vecne a miesme príslušnému súdu (§ 43 CSP v spojení s § 25 SSP)...

... Krajský súd nebol oprávnený fakticky odňať sťažovateľovi právo na prístup k súdu, k čomu zastavením konania a postúpením veci na Krajskú prokuratúru však došlo - zastavením konania o správnej žalobe tak došlo k stavu denegatio iustitiae.

Sťažovateľovi je známa momentálna rozhodovacia prax Ústavného súdu v podobných veciach, no faktom žiaľ ostáva, že Ústavný súd sa doposiaľ nevysporiadal s námietkami sťažovateľa o porušení práva na prístup k súdu zastavením konania. Z judikatúry ESLP je pritom zrejmé, že aj väzeň má právo na prístup k súdu, a ESLP prijal viacero sťažovateľových sťažností namietajúcich porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru z dôvodu odopretia práva na prístup k súdu a nevysporiadania sa Ústavného súdu s podstatou ústavných sťažností, ktorou bola výlučne námietka porušenia tohto práva. S dovoľením preto sťažovateľ zdôrazňuje, že namieta porušenie práva na prístup k súdu, ku ktorému zastavením konania došlo, keďže prokuratúra nie je súdnym orgánom a správnu žalobou napadnuté rozhodnutie väznice sa dotýkalo jeho občianskych práv na účely čl. 6 ods. 1 Dohovoru - odôvodnenie uznesenia Krajského súdu je tak celkom irelevantné, nakoľko len konštatuje nedostatok právomoci správneho súdu, pričom otázku sťažovateľovho práva na prístup k súdu vôbec nerieši a preto len parafrázovaním, či citovaním tohto uznesenia zostane opäť podstata sťažovateľovej ústavnej sťažnosť ignorovaná.“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na prístup k súdu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 14 S 16/2017-83 zo dňa 25. 1. 2018, porušené bolo.

2. *Uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 14 S 16/2017-83 zo dňa 25. 1. 2018, sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.*

3. *Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi ako primerané finančné zadosťučinenie peňažnú sumu 3 000 EUR, ktorú mu je povinný zaplatiť Krajský súd v Trnave do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal, či sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20

a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní sa ústavný súd sústredil na posúdenie, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je aj posúdenie, či nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ v posudzovanej veci (v podstate) namieta, že krajský súd napadnutým uznesením z dôvodu nedostatku svojej právomoci zastavil konanie o jeho žalobe podanej proti ústavu na výkon trestu a vec postúpil krajskej prokuratúre, ktorá nie je súdnym orgánom ochrany práva, bez meritórneho preskúmania žaloby, čím malo dôjsť k porušeniu jeho práva na prístup k súdu inkorporovaného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd vo vzťahu k námietkam sťažovateľa v súlade so svojou konštantnou judikatúrou v prvom rade zdôrazňuje, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu z hľadiska jeho ústavnej akceptovateľnosti a zlučiteľnosti jeho účinkov so sťažovateľom označeným právom podľa dohovoru.

Krajský súd v úvodnej časti napadnutého uznesenia citoval na vec sťažovateľa sa vzťahujúce ustanovenia právnych predpisov, z ktorých pri svojom rozhodovaní o jeho žalobe vychádzal, pričom v tejto súvislosti najmä uviedol:

„Podľa § 6 ods. 1 Správneho súdneho poriadku... správne súdy v správnom súdnictve preskúmajajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

Podľa § 6 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

Podľa § 407 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov, spôsob výkonu trestu odňatia slobody upravuje osobitný zákon.

Podľa § 1 zákona č. 475/2005 Z. z., tento zákon ustanovuje spôsob výkonu trestu odňatia slobody, práva a povinnosti odsúdených a dozor a kontrolu nad výkonom trestu.

Podľa § 96 zákona č. 475/2005 Z. z., dozor nad zachovávaním zákonnosti v ústave vykonáva prokurátor podľa osobitného predpisu.

... Podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre, pôsobnosť prokuratúry vykonávajú prokurátori dozorom nad zachovávaním zákonnosti v miestach, kde sú držané osoby pozbavené osobnej slobody alebo osoby, ktorých osobná sloboda je obmedzená na základe rozhodnutia súdu alebo iného oprávneného štátneho orgánu.

Podľa § 18 ods. 1 písm. a) zákona č. 153/2001 Z. z., prokurátor dozerá na to, aby v celách policajného zaistenia, v zariadeniach, v ktorých sa vykonáva väzba, trest odňatia slobody, ochranné liečenie, ochranná výchova alebo detencia, boli držané alebo umiestnené

osoby len na základe rozhodnutia súdu alebo iného oprávneného štátneho orgánu a aby sa v týchto miestach dodržiavali zákony a ostatné všeobecne záväzné právne predpisy.

Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 153/2001 Z. z., prokurátor je povinný...

c) písomným príkazom zrušiť rozhodnutie alebo pozastaviť vykonávanie rozhodnutia, príkazu alebo opatrenia orgánov vykonávajúcich správu miest uvedených v odseku 1 alebo odseku 2 alebo ich nadriadeného orgánu, ak sú v rozpore so zákonom alebo s iným všeobecne záväzným právnym predpisom...

Podľa § 18 ods. 6 písm. d) zákona č. 153/2001 Z. z., pri vykonávaní dozoru je prokurátor oprávnený preverovať, či rozhodnutia a opatrenia orgánov vykonávajúcich správu miest uvedených v odseku 1 a 2 zodpovedajú zákonom a ostatným všeobecne záväzným právnym predpisom.

Podľa § 47 ods. 1 a 2 zákona č. 153/2001 Z. z., na vykonávanie dozoru nad zachovávaním zákonnosti v miestach, kde sú držané osoby pozbavené osobnej slobody alebo osoby, ktorých osobná sloboda je obmedzená (§ 18), je príslušný krajský prokurátor a v rozsahu ním určenom jemu podriadení prokurátori (1). Miestne príslušný na vykonávanie dozoru je krajský prokurátor tej prokuratúry, v ktorej obvode má sídlo orgán vykonávajúci správu miesta uvedeného v odseku 1 (2).

Podľa § 18 ods. 1 SSP, ak správny súd zistí, že vec nepatrí do právomoci súdov, konanie zastaví; ak možno zistiť iný orgán, do ktorého právomoci vec patrí, správny súd mu vec po zastavení konania uznesením postúpi. “

Zastavenie konania o žalobe sťažovateľa a postúpenie veci krajskej prokuratúre následne krajský súd odôvodnil v napadnutom uznesení najmä takto:

«Na základe dopytu správneho súdu doručil žalovaný vybavenie žiadosti o povolenie notebooku s príslušenstvom č. ÚVTOS a ÚVV-29-6/11-2015 zo dňa 25. 09. 2015, z obsahu ktorého vyplýva, že žalovaný s odkazom na § 15 ods. 3, §15 ods. 6, § 55 ods. 4 písm. a) a § 55 ods. 5 zákona č. 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 4/2001 Z. z.“) nepovolil žalobcovi použiť prostriedok audiovizuálnej techniky, medzi ktorý patrí aj prenosný počítač.

S poukazom na vyššie citované ustanovenia a obsah žaloby zastáva správny súd názor, že proces, ktorého výsledkom bolo vydanie žalobcom označeného rozhodnutia

(nevyhovenie žiadosti o poskytnutie notebooku), nie je možné považovať za rozhodovanie orgánu verejnej správy v oblasti verejnej správy. V danom prípade ide totiž výlučne o režim a spôsob výkonu trestu, ktorý je upravený zákonom č. 475/2005 Z. z. v spojení so zákonom č. 4/2001 Z. z. a týka sa veci, ktorá súvisí s výkonom trestu odňatia slobody, ktorý bol žalobcovi uložený v zmysle ustanovení Trestného zákona a podľa Trestného poriadku.

Ďalej je potrebné uviesť, že príslušný ústav na výkon trestu odňatia slobody postupoval podľa zákona č. 4/2001 Z. z. v spojení so zákonom č. 475/2005 Z. z., ktoré sú jedným z prameňov trestného práva procesného, keďže vykonávacie konanie je posledným štádiom trestného konania, ktoré je rámcovo upravené v štvrtej časti Trestného poriadku a zákon č. 475/2005 Z. z. je osobitným vykonávacím predpisom k Trestnému poriadku. Navyše dozor nad zachovávaním zákonnosti v ústave na výkon trestu odňatia slobody vykonáva prokurátor [§ 96 zákona č. 475/2005 Z. z. v spojení s § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 153/2001 Z. z.]. Príslušný prokurátor dozerá na to, aby sa vo výkone trestu odňatia slobody dodržiavali zákony a ostatné všeobecne záväzné právne predpisy, pričom jednotlivé prostriedky, resp. nástroje, ktorými prokurátor disponuje pri výkone tohto dozoru vyplývajú zo zákonných ustanovení § 18 zákona č. 153/2001 Z. z., konkrétne § 18 ods. 3 písm. c) citovaného zákona. Pri zabezpečovaní výkonu trestu odňatia slobody zbor nie je orgánom verejnej správy (orgánom verejnej moci), pretože nerozhoduje v oblasti verejnej správy, ale zabezpečuje výkon trestu uloženého v trestnom konaní, a preto nemožno pri tejto jeho činnosti vidieť zásah orgánu verejnej správy, ktorý by bolo možné preskúmať v správnom súdnictve. Navyše aj s prihliadnutím na nález Ústavného súdu SR vydaný pod sp. zn. III. ÚS 247/2007 tunajší správny súd dospel k záveru, že rozhodovacia činnosť jednotlivých ústavov na výkon trestu odňatia slobody (v tomto konkrétnom prípade Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby [REDACTED]), týkajúca sa podmienok a spôsobu výkonu trestu odňatia slobody v zmysle úpravy zákona č. 475/2005 Z. z. patrí do oblasti právnej úpravy verejného práva trestnoprávneho charakteru a nie je ho možné považovať za rozhodovanie orgánu verejnej správy.

Správny súd preto zastáva názor, že napadnuté rozhodnutie (opatrenie) žalovaného bolo prijaté v rámci výlučnej právomoci týkajúcej sa realizácie výkonu trestu odňatia slobody uloženého na základe právnej úpravy Trestného zákona a Trestného poriadku, a preto jeho preskúmanie nespadá do právomoci správneho súdu. Súčasne správny súd

vzhľadom na povahu napadnutého rozhodnutia (opatrenia) ustálil, že v danom prípade je daná právomoc Krajskej prokuratúry Trnava, do ktorej pôsobnosti z dôvodu miestnej príslušnosti (§ 47 ods. 1 zákona o prokuratúre) patrí vykonávať dozor nad zachovávaním zákonnosti v miestach, kde sú držané osoby pozbavené osobnej slobody [§ 4 ods. 1 písm. b) a § 18 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre], v danom prípade v ÚVTOS a ÚVV

S poukazom na vyššie uvedené správny súd konanie podľa § 99 písm. h) SSP v spojení s § 18 ods. 1 SSP zastavil s tým, že po právoplatnosti tohto uznesenia bude vec postúpená Krajskej prokuratúre Trnava.»

Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti a jej prílohy, vychádzajúc predovšetkým z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že označené rozhodnutie krajského súdu zjavne nie je svojvoľné alebo arbitrárne. Krajský súd v napadnutom uznesení podľa názoru ústavného súdu ústavne konformným spôsobom objasnil, prečo meritórne rozhodnutie o žalobe sťažovateľa nepatrilo do jeho právomoci ako správneho súdu, pričom jeho logická a presvedčivá argumentácia nevykazuje znaky popretia zmyslu a účelu vo veci aplikovaných právnych noriem.

Reagujúc na sťažovateľom vznesené výhrady, ústavný súd predovšetkým poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej k porušeniu práva fyzickej osoby alebo právnickej osoby na prístup k súdu garantovaného (aj) prostredníctvom čl. 6 ods. 1 dohovoru by mohlo dôjsť vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu), teda najmä vtedy, ak by všeobecný súd (bezdôvodne) odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (m. m. II. ÚS 8/01, IV. ÚS 115/03, IV. ÚS 159/05, IV. ÚS 95/07).

V okolnostiach posudzovanej veci ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že zastavením konania o žalobe sťažovateľa z dôvodu nedostatku právomoci krajského súdu nebola jeho vec s konečnou platnosťou rozhodnutá, ale bola na účel realizácie jej zákonných oprávnení postúpená príslušnej krajskej prokuratúre. Krajský súd tak postupoval v súlade

s doktrínou, podľa ktorej (aj) správny súd musí pri konštatovaní nedostatku svojej právomoci na rozhodnutie konkrétnej veci indikovať orgán, do právomoci ktorého vec patrí, pričom len v prípade, ak by to možné nebolo, platí (v zmysle výkladového pravidla obsiahnutého v čl. 3 Civilného sporového poriadku v spojení s § 5 ods. 1 Správneho súdneho poriadku) nevyvrátiteľná domnienka, že vec patrí do právomoci všeobecného súdu, ktorým by bol v takom prípade civilný súd. V kontexte uvedeného sa žiada zdôrazniť, že orgány prokuratúry, a teda aj krajská prokuratúra, sú orgánmi ochrany práva, keďže ich ústavnou povinnosťou je chrániť „... práva a zákonom chránené záujmy fyzických a právnických osôb a štátu“ (čl. 149 ústavy). Príslušná krajská prokuratúra, ktorej bola vec po zastavení konania krajským súdom postúpená, totiž bola v danom prípade práve tým orgánom verejnej moci, do ktorého právomoci zákon výslovne zveril rozhodovanie o ochrane tých práv, ochrany ktorých sa sťažovateľ (pôvodne) domáhal žalobou podanou správne súdu. Sťažovateľovi teda bola poskytnutá možnosť účinnej ochrany jeho práv zákonom ustanoveným postupom. Za danej situácie preto podľa názoru ústavného súdu nemožno uvažovať o tom, že by krajský súd svojím rozhodnutím o zastavení konania o žalobe sťažovateľa a postúpením veci krajskej prokuratúre porušil jeho právo na prístup k súdu.

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd tiež poukazuje na svoj už opakovane vyslovený právny názor, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka (resp. strany) konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne konformný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. Ak to tak je, ústavný súd nemá dôvod zasahovať do postupu a záverov všeobecných súdov, vyslovovať porušenia základných práv a slobôd a nahrádzať tak rozhodnutia všeobecných súdov svojimi vlastnými (m. m. napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a sťažovateľom namietaným porušením jeho práva na prístup

k súdu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o porušení označeného práva sťažovateľa, a preto jeho sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

Nad rámec tohto uznesenia ústavný súd pripomína, že právne názory, na základe ktorých odmietol sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú, už viackrát uplatnil vo svojej doterajšej judikatúre [pozri napr. uznesenia vo veciach vedených pod sp. zn. II. ÚS 225/09, sp. zn. IV. ÚS 172/2012, sp. zn. II. ÚS 484/2017, ako aj sp. zn. IV. ÚS 44/2018 (ide pritom o uznesenie o inej sťažnosti sťažovateľa)], pričom sťažnostná argumentácia sťažovateľa nedáva žiadny dôvod na to, aby ústavný súd svoju doterajšiu už ustálenú judikatúru zmenil, resp. aspoň korigoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. mája 2018